

*In
flagranti*

SLASTI A STRASTI NEVĚRNÍKŮ

DANA EMINGEROVÁ

MLADÁ FRONTA

Dana Emingerová

In flagranti

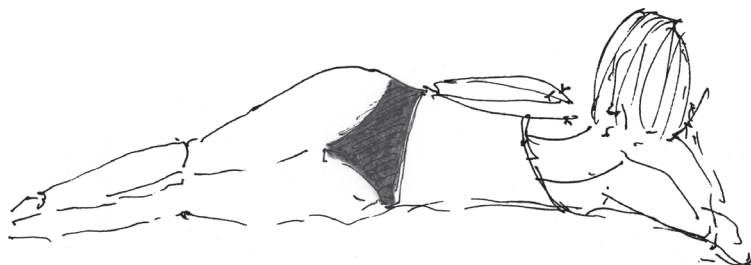
Slasti a strasti nevěrníků

Dana Emingerová

In flagranti

Slasti a strasti nevěrníků

Ilustrace David Vávra

MLADÁ FRONTA

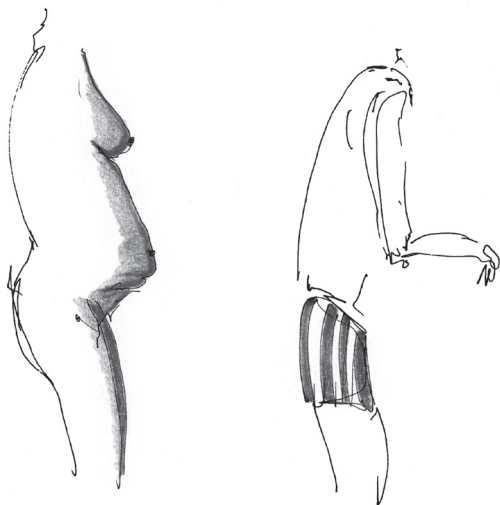
© Dana Emingerová, 2010
Illustrations © David Vávra, 2010
Photo © Lucie Robinson

ISBN 978-80-204-2731-1

*VĚNOVÁNO mamince,
nevlastním dcerám Kateřině a Magdě,
nejlepším dlouholetým přátelům Ivaně a Markovi*

Prolog

Jmenoval se Jiří Novák. Tu noc mě držel v náručí až do rána. Ale nemilovali jsme se. Nemazlili se. Plakala jsem, protože můj svět se zhroutil. Sesypal se jako hrad z písku. V srdci mi vybuchl vulkán a pocit štěstí, že čekám dítě, rozmetalo zemětřesení. Řekl mi, že má rodinu, a já jsem mu ji nesměla rozbít.

„To zvládneš, můj smíšku,“ opakoval Jiří, aby mě uklidnil. Jenže já jsem nebyla smíšek. Jen jsem měla strach.

Po cestě do nemocnice přšlo. Ale slzavé údolí se rozprostíralo hlavně uvnitř rezavé škodovky s děravými prahy. Nic jsme neříkali. Všechno bylo řečeno. Byli jsme tři. Zpátky už jsme se měli vrátit jen dva.

Dva něžní vrazi. Bylo to rozumné řešení. Ale nesměl dovolit, abych přemýšlela. Jen tak mě mohl přimět, abych na potrat opravdu šla. Věděl, že mě musí objímat a dovést až k ordinaci, abych neutekla.

„Chci pryč,“ křičela jsem němě, když se otevřely dveře a pozvali mě dovnitř. Jiří už se neotočil.

„Pane doktore, já nechci...“ blekotala jsem. Oblékli mi anděla. Bílého anděla. Anděla nestrážného. Pak mě položili na vozík a dali mi dýchnout rajský plyn. Poslední, co se mi prohnalo hlavou, než jsem ztratila vědomí, bylo: „Uteč!“

Když jsem otevřela oči, spatřila jsem ostře zářící lampy nad operačním stolem.

„Krucí! Proč je vzhůru tak brzy?!“ slyšela jsem rozzlobený hlas lékaře. Sáhla jsem si na břicho. Už v něm nikdo není...? Pohltila mě prázdnota.

Když mě Jiří před nemocnicí znovu sevřel v objetí, byl pořád něžný. Nic se nezměnilo. A přece všechno bylo jinak. Tohle znamenalo konec. Až se vrátíme do Prahy, půjdeme každý svou cestou. Už žádné schůzky na nábřeží u Vltavy, kde jsme si celé léto půjčovali lodičky, zdálky pozorovali temnou budovu ústředního výboru strany a hádali se, může-li existovat komunismus s lidskou tváří. Pak jsme se líbali všem nomenklaturním soudruhům navzdory. Pod okny ústředního výboru KSČ. Pod okny bývalého ministerstva dopravy, v němž za první republiky pracoval jako ministerský rada i můj tatínek.

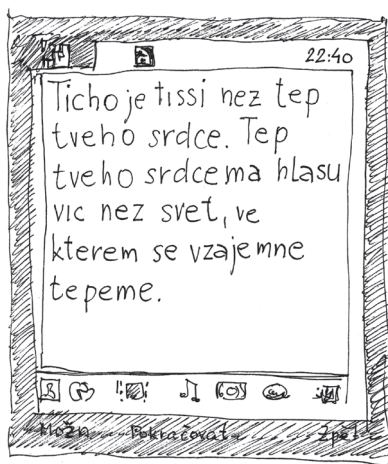
V autě jsme mlčeli. Všechno už bylo řečeno. Rezatá ško-dovka se blížila k hlavnímu městu. Proti nám jely kolony ruských tanků. Šla z nich hrůza. Pak mě vysadil před domem. Věděla jsem, že už nikdy nepůjde dál. To jsme si slíbili. Budeme rozumní...

Potřebovala jsem utéci daleko od něj. Nic mě v Čechách nedrželo. A tak jsem přes Budapešť odjela do Rakouska, kde jsem po pár měsících porodila Barborku. Snad doktor pochopil, že potrat nechci, a žádný neudělal... Anebo ve spěchu, protože jsem se z narkózy probrala příliš brzy, přehlédl, že mi pod srdcem ještě jeden plod zůstal? Ať tak či tak, dodnes jsem mu za to vděčná. Má dcera je drahocenný plod lásky. Po mně dostala do vínku hudební talent a po tátovi černé vlasy jako havraní peří. Snad nám jednou odpustí.

(Z deníku slavné jazzové zpěvačky Heleny Jorgy)

Tepání

„Ticho je tišší než tep tvého srdce. Tep tvého srdce má hlasu víc než svět, ve kterém se vzájemně tepeme. Chybíš mi a venku mží. Lehce sebou mží,“ četla Barbora na displeji svého mobilního telefonu hřejivé veršiky, které před chvílí dorazily éterem od Roberta.

Stála na hradbách Budínského hradu a pod ní se do noci probouzelo město, do kterého nad ránem přijela. Barboře se zdálo, že se dívá z Hradčan na panorama Prahy. Nad potměnými střechami vystupovaly osvětlené kopule chrámů a kostelů. Jen místo Rudolfiny zářil na břehu řeky do tmy slavný budapeštský parlament a místo Vltavy se valil nocí temný Dunaj. Přes něj se klenuly mosty spojující břehy Budy a Pešti. Most císaře Františka Josefa, opodál Alžbětin most, pojmenovaný podle imperátorky slavné manželky Sissi.

Barbora si sedla pod lampu na lavičku a začala psát manželovi odpověď: „Ahoj lásko. Už je to hodně dlouho, co jsem tu nebyla. Nikdy mě nenapadlo, že se Budapešť tolik podobá Praze.“

Dívala se na město a přemýšlela, co originálního ještě napsat. Chtěla manžela potěšit něžnou esemeskou, jaké si byli zvyklí už léta posílat. S tím rozdílem, že obvykle cestoval její manžel. Robert Rohanský. Byl uznávaným básníkem, profesorem literatury a expertem na Shakespeara. Do zahraničí jezdil často.

Jeho zprávy byly ty nejhezčí na světě. I po patnácti letech, co se znali, si pořád všechny schovávala. Pro inspiraci otevřela jeho poslední láskyplný vzkaz z loňské cesty na Island: „Řekni holkám, že to tu vypadá jako v Pánovi prstenů. Jdeš po horách, země pod tebou pracuje, všude syčí pára. Bublající vřídla mi připomínají nejtajnější zákoutí tvého těla.“

I v Budapešti jsou horká vřídla, napadlo ji. Odpoledne strávila v městských lázních Széchenyi, ale co Robertovi o tom psát – jak ji tam balil svalnatý Maďar a zval ji na víno? Musel být alespoň o deset let mladší. Zapáleně jí u bazénu vyprávěl, že jejich národním šarmu žádná žena neodolá. Prý i císařovna Sissi se zamilovala do hraběte Andrásyho, co se po něm jmenuje nejkrásnější budapešťská třída... Barbora ani nepřemýšlela, jestli je mladík hezký nebo ne, a poslala ho k šípku. Cožpak může máma dvou dětí s někým flirtovat?!

Cizí chlapy si už dávno zakázala. Robert nesnášel, když se kolem ní někdo motal. Ale žárlil zbytečně. Ne že by se jí občas někdo nelíbil, ale nechtěla manželství pokazit. Bylo krásné patřit jen jemu. Všechny její kamarádky a kolegyně, které bezostyšně svým mužům zahýbaly nebo chodily se ženatými, jí lezly na nervy.

„Chtěla bych tu být s tebou,“ naťukala Barbora do mobilu a zprávu odeslala.

„Naše sny jsou náš život, náš život naše sny. Jsi tím nejhezčím,“ odpověděl.

Byla šťastná, že na ni stále myslí.

Zůstala ještě chvíli na hradbách a užívala si klid a pohodu. Bylo nezvyklé, že na ni nikdo nemluvil. Bylo příjemné, že nikdo po ní nic nechtěl. Vníkala jen zvuky večerního města a zkoušela si přivolat ten pocit, jak kdysi dávno jako svobodná jezdila po světě sama. Než se vdala, než se narodila dvojčata... Vydělávala si hlídáním dětí, koncertovala v hotelových klubech, zpívala v pařížském či londýnském metru. Měnila by? Chtěla by to zpátky? Už si nedokázala představit život bez rodiny, vedle sebe jiného chlapa.

Znovu si vzpomněla na mladíka v lázních. Vlastně dlouho už ji nikdo takhle okatě nebalil. Skleničku u stánku na plovárně si s ním klidně mohla dát. Hustou lví hřívou a divokým plnovousem jí připomínal Thomase, jednoho strašně milého kluka z mládí, jehož prstýnek s perličkou pořád nosila na ruce.

Jako gymnazistka jezdila Barbora do Budapešti na jazzové a rockové koncerty, jakých za totality Maďaři pořádali víc než Češi v Praze. Teď přijela pracovně za klasikou. Měla lístky do Státní opery a na koncerty v parcích, které se tu konaly pod hlavičkou mezinárodního kulturního festivalu. Nesl se ve jménu díla jejího nejoblíbenějšího rakouského skladatele Josepha Haydna. Maďaři nastudovali i jeho málo známé opery, které slavný „otec symfonie“ psal na zámku ve Fertódu, kde pracoval na konci 18. století třicet let jako šéf orchestru u šlechtické rodiny Esterházyů.

Barbora se posadila v kavárně kousek od Matyášova chrámu, objednala si jahody se šlehačkou a pročetla festivalové prospekty. Při tom sledovala večerní cvrkot na Budíně. Po hradním nádvoří se procházely stovky lidí. Milenci se drželi za ruce. Zájezdy nastupovaly a vystupovaly z autobusů. Japonští turisté fotili noční město. A z jazzových parníků na Dunaji až k budínským hradbám doléhaly swingové melodie, které kdysi zpívala Barbořina maminka Helena.

Právě přes Budapešť utíkala nadějná mladičká jazzová zpěvačka s uměleckým jménem Helena Jorga před ruskými tanky do Rakouska. Prchala ovšem z domova nejen před cizími okupanty, ale i co nejdál od chlapa, který ji osudově zklamal. Barbora věděla jen to, že se jmenoval Jiří Novák.

Helena své dceři Barboře mnohokrát vysvětlovala, proč žijí samy. Vyprávěla holčičce, jak byla zasnoubená a chtěla se vdát. Jenže pak přišla na to, že ji snoubenec podváděl, a tak se s ním nekompromisně rozešla, přestože už byla těhotná. Proto Barborka vyrůstala v Rakousku bez táty...

„Mám zvláštní nos a havraní vlas a zívám, kde jiný by vzýval. Jsem talent sám, vždyť půl z tebe mám,“ broukala si černovlasá Barbora máminu písničku a z hlubin zapomnění najednou vyplouvaly dávno zasuté zážitky z dob, kdy se zpěvačka s dcerou toulaly světem jako dvě ztracené loďky na moři.

Aby svobodná matka v emigraci svou Barborku uživila, začala vystupovat v hotelových klubech. Svým originálně zabarveným hlasem s exotickým nádechem východu Helena Jorga tak nadchla publikum, že brzy rozzářila evropské jazzové nebe a vydala první album Solitude. Po dvou letech v Salcburku už koncertovala jako mezinárodní hvězda na světových turné a festivalech. A její dcerka Barborka se stala dítětem hudby...

Jak by dnes obě žily, kdyby malé holčičce její milovaná maminka Helena náhle nezemřela? Teď bylo Barboře osmatřicet a sama už měla s Robertem dvě děti. Osmiletá dvojčata Páju a Kačku, od kterých se jen málokdy na delší dobu odloučila.

„Kdybys tak, mami, věděla, jak je Kačka po tobě muzikální. A jak sportovní je Pája,“ povídala si Barbora v duchu s mrtvou mámou, jejíž obraz se už léta osiřelé dceři halil do mlhy. Jen prchavá vzpomínka na něhu a bezpečí mateřské náruče Barboru nikdy nepřestala v srdci hřát.

Vytáhla z peněženky dvě fotografie, které nosila všude s sebou. Na prvním obrázku zpívala uprostřed kvetoucích salcburských zahrad zasněná plavovláska s lehce přimhouřenýma očima.

Za ní byl na fotce vidět zámek a pod stromy v odpoledním stínu proutěný kočárek, v němž spala malá Barborka. Maminka prý tenkrát do koncertního repertoáru pohotově vložila dceřinu oblíbenou ukolébavku, aby probouzející se holčičku zklidnila. Když ovšem vystříhla dětskou písničku v improvizovaném jazzovém podání, sklidila u publika tak bouřlivé ovace, že potlesk dceru naopak definitivně probudil. Maminka Helena si musela vzít Barborku na pódium. A to byla ta druhá fotografie, jak tehdy ještě málo známá jazzová zpěvačka Helena Jorga končí koncert před zámkem Mirabell s černovlasým miminkem v náručí.

Barboru probrala ze snění drobná, noblesní stařenka v úpletovém kostýmku, která se usadila u vedlejšího stolku. Bílé vlasy měla vyčesané do vysokého drdolu a na krku jí visel nápadný velký šperk, jakým by se mohla chlubit zámecká kněžna.

Objednala si ke kávě višňovoořechový závin a prohlížela kulturní rubriky denního tisku přes úzké brýle, připomínající lorňon. Když noviny odložila, cosi směrem k Barboře maďarsky poznamenala. Cizinka jen rozpačitě zareagovala: „Nem tudom.“

Stařenka ukázala na prospekty ležící na stole. Úplně na vrchu byl program zítřejší maďarské premiéry Haydnovy opery Orfeus a Eurydika.

„Sprechen Sie deutsch... Do you speak English?“ zeptala se Barbora.

„Německy, anglicky a také italsky... Kdysi jsem zpívala Eurydiku ve Florencii. V Teatro della Pergola. Ale to už je hodně dávno,“ pravila pyšně paní s „lorňonem“. Vyklubala se z ní bývalá operní diva.

„Na zítřejší představení se moc těším... Ovšem teď už pracuji v opeře jen jako uvaděčka. Sama jsem si o to požádala, abych mohla být zase v divadle,“ řekla na vysvětlenou, udělala elegantní pukrle a obřadně se představila jako hraběnka Ferenczy-Esterházyová.

Barbora jí na oplátku podala svou navštívenku: „Barbora Rohanská. Jsem hudební kritička. Třeba se na představení večer potkáme.“

„Budu sloužit u císařské lóže,“ řekla noblesní paní. „Jestli chcete, přijďte za mnou. Ukážu vám vzácný koberec, po němž šel Franz Josef jenom jednou při zahajovací ceremonii. Nebo toaletu císařovny Sissi, která si tak potrpěla na moderní hygienu, že v opeře pro sebe nechala zřídit první splachovací záchod v Maďarsku.“

Obě se rozesmály.

„Určitě se za vámi stavím,“ slíbila potěšená Barbora.

„Víte, moc by mě zajímal váš názor – jako experta – na soudobé pojetí klasických oper,“ svěřila se hraběnka a dodala: „Podle mě moderní režie strašně ruší požitek z krásné hudby!“

„Už jste viděla z Orfea zkoušky?“ opáčila Barbora.

„No právě. Vůbec nechápu, proč vymýšlejí k antickému dramatu takovou divočinu,“ potřásala hlavou staříčká umělkyně.

„Tak zítra večer v opeře,“ rozloučily se a Barbora se vydala pěšky parkem z Budína k Dunaji nočním městem, které přes dvacet let neviděla.

Svatoštěpánská bazilika svítila do noci. Barbora se kolem ní pomaloučku loudala k metru. Sama jako tenkrát, když ji maminka posadila v Rakousku do letadla a vyslala poprvé bez doprovodu do velkého světa. Letadlem na Velikonoce do Prahy k tetě. Poprvé samotnou a zároveň navždy.

Jedenáctileté holčičce se tehdy bez mámy do neznáma vůbec nechtělo, ale nakonec se jí u příbuzných na Malé Straně tak zalíbilo, že každý den mámu po telefonu přemlouvala, aby i ona přiletěla do Čech. Nevěděla, že emigranti se nesmějí vracet. Líčila dojaté mamince, jak chodí na lodičky k řece Vltavě a leze s bratranci na věže Svatovítské katedrály, kde její strýc při velikonočním zvonění rozhýbával srdce největšího chrámového zvonu Zikmund. Vyprávěla o tom, že je Praha moc hezká, což její máma Helena věděla, stejně jako to, proč dcerku ke své sestře poslala.

Barbora řádila na malostranských dvorcích s bratranci celé svátky a nic jí nescházelo. Jenže tenkrát jí ani ve snu nenapadlo, že maminku už nikdy neuvidí. Věděla sice, že Helena musela jít v Salcburku do nemocnice, ale netušila nic o zákeřnosti její choroby. Že se něco děje, jí začalo docházet, až když po Velikonočních nastoupila v Čechách do školy se svými bratranci. Od té doby marně plakala, že chce za mámou zpátky do Rakouska. Jak strašně se jí stýskalo!

Pak přišel den, kdy svět obletěla zpráva o explozi amerického vulkánu Mount Saint Helena. Bylo to jako osudové znamení. To ráno přinesl pošťák i telegram ze Salcburku, že Barbořina maminka umřela. A zatímco na západ od českých hranic psaly noviny o tom, že jedna z nejlepších jazzových zpěvaček současnosti s uměleckým jménem Helena Jorga podlehla leukémii, osiřelá Barborka se dívala na fotografie soptícího kráteru v české televizi a přitom si představovala, jak mamčinu duše na mraku sopečného prachu odlétá do nebe. A tak jako se propadla část hory do jácnu vulkánu, vymizela Barboře ze života mateřská něha, láska a vlídnost. Holčička sice vyrůstala u tety se svými bratřenci, ale bezpečí mamčininy náruče jí už navždy chybělo. O to víc si chránila svou vlastní rodinu, když se vdala a narodily se holky.

Barbora si představila spící tvářičky Páji a Kačky a napsala svému manželovi Robertovi: „Dobrou noc tobě i holčičkám.“

Vracela se krátce před půlnocí mělkým metrem pod Andrásyho třídou. Barbora seběhla jen pár schůdků a ocitla se v roztomilé prastaré podzemce, kterou Budapešťané postavili už na konci 19. století u příležitosti oslav maďarského milénia.

„Pražské metro je o tři čtvrtě století mladší,“ napadlo ji, když si prohlížela nejstarší městskou podzemní dráhu na evropském kontinentu. Po nástupu do vagónu si všimla Maďara s uhrančivými očima. Usmála se na něj, protože mu průvan rozfoukal barevná lejstra. Pomohla mu papíry posbírat.

Dal se s Barbarou do řeči. Mluvili německy. Jakmile zjistil, že je Češka, vyjmenoval pět filmů od Menzela a Formana, jaké kdy viděl.

„Máte přehled,“ řekla uznale a přiznala se, že ona by dohromady pět maďarských filmů nedala. Napadl ji jen István Szabó a jeho Mefisto.

„Tak vás zítra vezmu do kina. Nechcete?“ nabídl se. „Zrovna někde běží naše kultovní Taxidermia. To by se vám líbilo.“

Zavrtěla hlavou: „Přes den se chystám na prohlídku císařské rezidence v Gödöllő a večer jdu do opery na premiéru Orfea a Eurydiky. Jde o opravdovou raritu. Partitura byla 150 let ztracená, než se našla právě v Maďarsku.“

„To je ten Haydn, že? Jsou toho plné noviny,“ podotknul Maďar zasvěceně. „Žil u nás na Esterháze třicet let.“

„Proto Maďaři považují Haydna téměř za svého, že?“ usmála se Barbora a připojila, že pracuje jako hudební kritička. A aby napravila svou počáteční neznalost maďarské kinematografie, ještě rychle dodala: „Dobře znám dílo Bély Bartóka, Zoltána Kodályho, Ference Liszta. Miluju jeho Uherské rapsodie.“

„Já zase mám rád Rusalku Antonína Dvořáka,“ opáčil.

„Co vlastně děláte?“ podivila se jeho znalostem.

„V zimě průvodce, v létě vozím německé turisty na Balaton.“

„Tam jsem jezdila jako mladá holka s tetou a bratranci surfovat. Jednou mě vítr odfoukl daleko od břehu a musel mě zachraňovat plavčík.“

„Teď bych vás třeba mohl zachránit já,“ galantně se uklonil.

„Už dávno nesurfuji,“ přiznala.

„Tak zkuste plachtění,“ řekl a podal jí svou navštívenku. Stálo na ní: Ferenz Balázs, plachtař. „Když mi dáte adresu, pošlu vám naše prospekty. Třeba někdy budete potřebovat na Balatonu námořníka s lodí.“

S Robertem o plachtění vždycky snili, a tak nadšeně zalovila v kabelce. Jenže našla jen poslední vizitku, popsanou dalšími údaji a čísly. Zdráhala se počmáranou, nepřiliš reprezentativní kartičku vydat.

„Je na ní i telefon mého manžela,“ omlouvala se.

„To nevadí,“ natáhl ruku. A tak mu Barbora vizitku trochu s ostychem podala. Pak se zeptala, kde přesně má vystoupit.

„Bajza Utca, Hősök Tére, Széchenyi Fürdő?“ Názvy stanic v maďarštině jí poněkud splývaly.

„Spolehněte na mě!“ řekl námořník a na příští zastávce ji vyvedl z metra. Když za ním vyšla po pár schůdcích na Andrásyho třídu, prokoukla jeho lest. K hotelu to byla ještě jedna stanice. Ferenz se zatvářil provinile: „Je tu kousek odtud bar Sissi. Chtěl jsem vás vzít na skleničku. Jste moc milá.“

Potěšilo ji to. Docela se jí líbil, ale stejně jako odpoledne bez zaváhání pozvání odmítla. Aby se vyhnula nepříjemnostem a nedorozumění, otočila se zpátky do metra.

„Počkejte!“ předběhl ji. Nakonec souhlasila, že půjdou k hotelu po Andrásyho bulváru pěšky. Ferenz jí nabídl rámě a vydali se spolu do noci. Byla to příjemná procházka s výkladem o vzniku Rakouska-Uherska, na němž se podílel právě protihabsburský rebel hrabě Andrásy. A také o tom, že císařovna Sissi měla s prvním uherským předsedou vlády velmi úzký vztah.

„Pokud vím, milostný poměr hraběte Andrásyho a Sissi nebyl nikdy historicky prokázán,“ zasmála se Barbora před hotelem na rozloučenou zrovna v okamžiku, kdy jí v mobilu zapípała esemeska od Roberta: „Vrať se co nejdřív, moc tě potřebuju.“

Byla šťastná, že na ni stále myslí.

